

AMB TRELLAT I FORRELLAT

La revista independent de l'IES Joanot Martorell

AIXAFEM EL FEIXISME

Entrevista amb Paco Roca: «Cal educació, cultura i sobretot empatia contra l'extrema dreta»

Haikús per la pau

Ressenyes de cinema

Recomanacions musicals
i literàries

I molt més!

Amb trellat i forrellat la fem:

● **L'alumnat** de l'IES
Joanot Martorell.

● **El consell de redacció:**
Mónica Arnal, Queti
Baixauli, José Antonio
Bonillo, Josep Fernández,
Salva Garrido, Maite
Monar, Marian Pla, Víctor
Ramos i Antígona
Torregrosa.

● **La Comissió
d'Igualtat** del centre.

A més, volem fer un
agraïment especial a totes
les persones i entitats
sense la col·laboració de
les quals no hauria sigut
possible aquest número:

- L'AMPA de l'institut
- Isabel Folgado
- Pablo Canós
- Andrea Albors
- Paco Roca

EDITORIAL

El passat 9 de maig, Europa celebrava -això sí, en una jornada no exempta de divisió i polèmica com a conseqüència de la invasió russa d'Ucraïna- que, 77 anys arrere, el nazisme havia sigut derrotat al continent i a tot el món. Es commemora així la fi d'un dels capítols més foscos de la història europea, la desarticulació d'un projecte que es va proposar -deixant, malauradament, milions de morts pel camí- portar a la pràctica i a la seua màxima expressió els deliris d'expansionisme, colonialisme i supremacisme intrínsecs a tota forma de feixisme. Però, malgrat aquesta victòria sobre la barbàrie, en juny de 2022 hem de preguntar-nos si, 77 anys després, ens hem deslliurat de manera definitiva del feixisme i l'amenaça que suposa per a la conviència i la pau.

Perquè, en efecte, els fets fan pensar tot el contrari, i ens posen -o ens haurien de posar- en alerta. L'exemple més recent el tenim a França, on el passat mes de maig se celebraren eleccions presidencials. Tot i que la candidata de l'extrema dreta, Marine Le Pen, va ser derrotada en segona volta, va obtindre el seu millor resultat històric. Açò és, aproximadament quatre de cada 10 francesos aposten per una candidata que proposa restringir l'accés de les persones migrants a les ajudes socials, endurir les condicions per a accedir a la nacionalitat o recuperar la pena de mort.

Però l'onada reaccionària que amenaça Europa no es queda a França. Itàlia, que triarà govern l'any vinent, presenta un panorama en el qual la condició de força més votada es disputarà entre dos partits que se situen en l'extrema dreta: la *Lega Nord* i *Fratelli d'Italia*. I la situació es repeteix en altres països, com Finlàndia -on creix una formació amb l'eloqüent nom de Partit dels Vertaders Finlandesos-. Cal destacar, així mateix, el cas d'Hongria, on l'ultraconservador partit Fidesz, liderat pel president Viktor Orban, fa anys que aplica polítiques autoritàries i contràries als drets de col·lectius com les persones migrants o LGTBIQ+.

I l'Estat espanyol no està exempt d'aquest perill. Com explica el reportatge que pots llegir en aquestes mateixes pàgines, diversos partits polítics -alguns dels quals compten ja amb una representació parlamentària prou destacada- difonen un discurs basat en mentides que tenen per objectiu dinamitar la convivència. A *Amb trellat i forrellat*, però, sempre ens trobaran en contra els qui volen sembrar l'odi, atacar la diversitat i atiar la lluita dels penúltims contra els últims. Per això, ara i sempre, a València i arreu, recuperem la vella consigna i diem ben alt: NO PASSARAN.

El discurs de l'odi: quan la mentida no es converteix en veritat

Desmuntem alguns dels missatges d'odi llançats per diverses organitzacions d'extrema dreta

Cartell del partit polític Vox on assenyalen els Menors Estrangers No Acompanyats (MENA).

■ **Inés Belloch, Sara De la Casa, Ana Esteve, Aitana Fernández, Jimena Martínez, Ainhoa Mateu, Rabia Shamrez, 3r ESO D.**

«Una mentida repetida mil vegades es converteix en una veritat». Aquestes són les paraules més conegudes de Joseph Goebbels, el sinistre ministre de propaganda del règim nazi, qui sintetitzava així, de la manera més transparent i cínica possible, l'estratègia

de comunicació del Tercer Reich. Hui dia, aquest principi continua sent utilitzat per multitud de persones i organitzacions feixistes i d'extrema dreta per a tractar de difondre els seus missatges basats en l'odi i la discriminació.

I no només aquestes partits, ja que, si no estem previnguts, moltes vegades des dels mitjans de comunicació o les xarxes

socials ens arriben contínuament informacions dubtoses o que són directament mentida.

Si no anem més enllà, nosaltres ens les acabem creient i així aconseguixen el que volen, és a dir, que es faça veritat el que ells diuen, ja que les seues idees són assumides per una part de la població. L'única manera de combatre això és consultar en diverses fonts

fiables i gaudir de una bona educació. Per això, en aquest tercer número d'*Amb trellat i forrellat* ens hem proposat desmentir algunes de les principals informacions falaces, demagògies o obertament falses de l'extrema dreta.

«Un MENA, 4.700€; la teua àvia, 426€»

Així deia la campanya que el partit d'ultradreta Vox va desplegar en abril de l'any passat al metro de Madrid. Açò era obviament una estratègia per a tindre més vots, encara que tot el que deixa era completament mentira, ja que les pensions oscil·len entre quantitats molt diferents -fins i tot podria arribar als 2000 euros-, mentre que la quantitat referida per als Menors Estrangers No Acompanyats (MENA) no es tracta d'una assignació que reben aquestes persones en situació de vulnerabilitat, sinó que és el resultat de calcular les despeses de la seua manutenció, allotjament, etc.

«El Dia de l'Orgull Hetero»

Espanya 2000, que és un partit d'ultradreta, va penjar una bandera al balcó de l'Ajuntament de València amb el lema «Orgull Hetero» el mateix dia del Dia de l'Orgull LGBTI.

A diferència de les persones que pertanyen al col·lectiu

LGTBI, les persones heterosexuales no estan discriminades per la societat en cap àmbit ni en cap forma per la seua orientació o identitat sexual. Tal com explicàvem al primer número d'*Amb trellat i forrellat*, només l'any 2020 -l'últim del qual es tenen dades- es registraren 277 agressions homòfobes a

«L'estratègia comunicativa de la ultradreta es basa en els principis de la propaganda de Goebbels».

l'Estat espanyol. No se'n coneix cap, en canvi, patida per persones heterosexuales. A més, el dia de l'Orgull és una data especialment significativa per al col·lectiu, ja que simbolitza la lluita pels seus drets.

La teoria del «gran reemplaçament»

Tornem al partit polític Vox, que és la formació

d'ultradreta que compta amb més suport electoral actualment a l'Estat espanyol. Des de fa uns mesos, el partit liderat per Santiago Abascal parla als seus discursos de la teoria del «gran reemplaçament», una idea segons la qual les «elits» tenen un pla per a substituir la població blanca europea per immigrants vinguts d'Àfrica i l'Orient Mitjà. En realitat, aquest presumpte pla és una teoria de la conspiració sense cap fonament basat en dades o en evidències científiques enunciat per primera vegada per l'escriptor francès d'extrema dreta Renaud Camus. Es tracta d'un missatge àmpliament difós per moviments neonazis de tot Europa i els Estats Units, i que, una vegada més, no té per objectiu alertar sobre un perill real, sinó problematitzar col·lectius sencers (especialment els més vulnerables, com són les persones migrants) i atiar l'odi de la població en la seua contra.

Paco Roca: «Cal educació, cultura i sobretot empatia contra l'extrema dreta»

L'il·lustrador i escriptor valencià reivindica la importància de la memòria històrica i ens parla de la seua tasca per a recuperar-la en la seua obra *Los surcos del azar*

■ **Zahorí Alcover, Adrián Álvarez, Israa Hamia, Sara López, Marina Pozo, Ysra Sahin, 3r ESO D.** Amb un premi Goya de guió per l'adaptació cinematogràfica d'Arrugues i multitud de guardons del món del còmic i el dibuix, no és agosarat dir que Paco Roca és l'autor valencià de novel·la gràfica més destacat del moment. Parlem amb ell amb motiu de la inauguració, el passat mes de maig, del mural dedicat a l'antifeixista valencià Amado Granell que Roca ha elaborat per a la nova línia 10 del metro de València. Parlem amb ell sobre *Los surcos del azar* -el llibre que ha inspirat el mural-, sobre la seua carrera en general i sobre la importància de la memòria.

-Amb trellat i forrellat: Recentment has inaugurat un mural a la línia 10 del metre de València dedicat a la figura d'Amado Granell. Com va sorgir aquesta iniciativa?

-Paco Roca: Doncs perquè des de fa un temps s'ha recordat la memòria de La Nueve i, clar, perquè hi

L'escriptor i dibuixant Paco Roca, en un moment de l'entrevista.

havia un valencià, que era Amado Granell, no? Imagineu-vos el temps que hem tardat com a democràcia per a fer un homenatge als qui van lluitar per la democràcia a Espanya i a Europa. A més, unint-ho amb el tema de la memòria històrica, hi ha una intenció de canviar noms de carrers. En una democràcia no poden haver-hi carrers dedicats a persones que van anar contra la democràcia i que van participar en governs totalitaris, i d'això s'encarrega la memòria històrica. De tota manera, al carrer Amado Granell, que és el que substitueix al general que donava nom al

carrer on ara està aquesta aquesta parada de metro, diu «Amado Granell, militar», i no és la denominació més adequada per a un personatge com Granell. Va ser un militar de casualitat, que no era un militar de carrera, i llavors això serveix a determinats sectors per a dir que el que es fa és revengisme, que llevem el carrer o l'avinguda d'un general per a posar-la a un altre del teu bàndol. Però, mentre que un és colpista i a més un assassí, l'altre era un soldat d'un govern democràtic.

-ATIF: Per què decidires investigar sobre La Nueve i

l'alliberament de París en *Los surcos del azar*?

-PR: Com totes les històries, va ser una mica de casualitat. Jo estava a París, que m'havia convidat l'institut Cervantes per a fer una xarrada, i va coincidir que el dia anterior al que a mi em tocava, estaven fent una xarrada dos dels excombatents de La Nueve. La veritat és que no coneixia la història de La Nueve, sí que em sonava haver vist alguna foto de l'alliberament de París on es deia que hi havia noms de blindats que portaven noms de ciutats espanyoles, però no tenia ni idea de per què. Em va semblar una història increïble, i com sol passar al nostre país, històries com aquesta eren desconegudes. Eixe va ser el punt de partida, voler saber més sobre aquesta història.

-ATIF: Una altra obra teua, Arrugues, va acabar convertida en una reeixida pel·lícula que arribà a guanyar dos premis Goya. Veurem algun dia una pel·lícula de *Los surcos del azar*?

-PR: Hi ha un projecte de fer *Los surcos del azar* que ens va donar un director que es diu Daniel Monzón. Vol fer una sèrie o una pel·lícula sobre *Los surcos del azar*, però és veritat que és molt car fer-ne una adaptació, per tot el que té una història d'època en la qual has de recrear una època que ja no existeix, amb tant de canvi d'escenari

d'Àfrica, Europa, batalles, l'entrada en París... Llavors és un projecte que està i no sé si algun dia es farà.

-ATIF: Que ha significat per al teu poder dedicar-li un mural en una estació de metre de la teua ciutat?

-PR: És un gran orgull i també una gran responsabilitat. En primer lloc, que Metrovalència pensara en mi per a fer un mural em sembla genial, i un mural que estarà ací en principi sempre, encara que mai se sap amb els canvis

«Hi ha un projecte per a convertir *Los surcos del azar* en sèrie o pel·lícula».

polítics que hi ha i eixe intent de determinats grups polítics d'esborrar el passat. No sé si serà un mural per a sempre però en principi ho és, em fa molta il·lusió poder contribuir a homenatjar aquesta gent i poder tindre un mural, que he intentat que fora una cosa didàctica, que es quedara amb intentar explicar el que va ser per a mi Amado Granell, eixe republicà exiliat que va ser membre d'aquesta companyia de La Nueve. Espere que servisca per a explicar la figura d'Amado Granell a tot aquell que passe pel metro. He intentat que fora una cosa optimista,

és una cosa que veurà molta gent als matins, a les vesprades o a les nits, quan va camí del seu treball, del seu institut. Per la qual cosa ha de tindre uns certs valors de concòrdia i optimisme, fins i tot sent un tema delicat he intentat que tinga llum, que siga amable.

-ATIF: Penses que el feixisme continua sent una amenaça a dia de hui?

-PR: Jo crec el feixisme va existir, existeix i existirà sempre, perquè en una certa manera diguem que viu, menja o beu de tots els nostres temors, la por al desconegut, la por de perdre la identitat. I el que proposen sol ser un ultranacionalisme, un ultraracisme, una necessitat d'un líder salvador, del poder l'exèrcit, del poder de l'ordre, de la tornada a determinat passat inexistent, aquest tipus de coses és el que proposa el feixisme a solució a les pors que sempre són ací i que estan als gens de les persones. És la por a qualsevol que siga diferent a nosaltres, a un estranger que arriba nou, eixa por és del que beuen els feixismes. I com que eixa por sempre és ací, el feixisme sempre s'aprofitarà d'ella, amb diferents cares. Cal una certa educació, cultura i sobretot empatia. Així és com es pot vencer aquesta manera de pensar i aquestes pors que sempre són ací però no són més que prejudicis.

Creació literària

Vides arruïnades

Recorde l'olor de cendra i fum que mai desapareixia. Recorde les bales, les bombes i els fusells acompanyats dels crits d'innocents amb riures a la seua esquena. Recorde la por en uns rostres i l'orgull en uns altres. Recorde no saber què fer. Prop de l'any 1940, jo era una esposa perfecta. La que tots els homes desitjaven. Submisa, obedient, femenina i callada. Sempre a casa, entre les parets de la cuina i l'olor dels productes de neteja. Em vaig enamorar de l'home equivocant. Quan vaig conèixer el meu marit acabava d'acabar la guerra. I, sense cap sorpresa, ell va estar en el bàndol nacionalista. Encara puc plasmar el seu rostre d'alegria en la meua ment al saber que anàvem a estar sota el càrrec del seu «ídol», o així li agradava referir-se a un dels personatges més problemàtics de la història. Aquell dia se'n va anar amb els seus amics a celebrar-ho, i no va tornar a casa fins a la vesprada.

Vaig viure quasi tota la meua vida entregada a les seues ideologies, o més aviat, a les de la societat d'aquella època. Vaig estar obligada a alçar el braç dret en públic, a mentir sobre els meus pensaments més profunds, a callar-me i a tolerar el que passava. Però clar, qui era jo? Jo no era ningú per a canviar el món. Només era una esposa que va dedicar la seua vida al seu marit i fills. Però vaig començar a alliberar-me. En les meues estones lliures, sense que ningú se n'adonara, em veia amb altres dones i homes en reunions clandestines en l'organització Joventuts Socialistes Unificades. Vaig descobrir que hi havia més persones amb les quals podia parlar sobre les meues inquietuds i idees sobre la dictadura franquista. Encara que la meua tranquil·litat no duraria molt. Aprofitant que estava sola a casa, una amiga de l'organització va vindre a veure'm. La vaig convidar a un cafè i xarràrem. Li vaig dir que el meu marit tardaria a arribar, n'estava segura, encara que tal vegada no ho hauria d'haver estat.

El meu marit va entrar a casa amb els seus amics, els qui no dubtarien a delatar-nos. A ella la van reconèixer, i a mi, en estar amb ella, també em van portar al lloc de les nostres morts. Els generals ens van pujar a un camió i ella i jo vam estar tot el trajecte plorant, sabent que aquell dia era el nostre final. Recorde les meues galtes calentes amb llàgrimes en elles. Recorde la diversió dels homes. Recorde les nostres mans entrelaçades i tremoloses. Ens van posar de genolls amb les mans lligades, enfront de la paret. I, sense més, ens van pegar un tir en el front, i un altre en l'abdomen, i un altre en el cor, encara que aquest no va ser amb bales.

Des de la meua mort, he vist generacions passar ràpidament. Però m'he detingut ara. He vist persones de totes les edats alçar el braç dret, tal com jo l'alçava. He sentit frases com «¡Arriba España!» i «¡Viva Franco!», però em sent feliç que no hagen hagut de passar pel que va succeir durant la meua època. Encara que em costa creure que hui en dia es recorde l'home que va arruïnar milions de vides; entre elles, la meua.

Lucía Fernández, 2n ESO C

Silenci i resistència

Teresa Saurí, Comissió d'Igualtat

El dia 17 de maig se celebra el Dia Internacional contra la LGTBIfòbia. En aquesta data de 1990 es van eliminar l'homosexualitat masculina i el lesbianisme del catàleg de malalties de l'OMS. Un dia per a recordar que encara és necessària la lluita contra la discriminació envers el col·lectiu LGTBI. Una forma radical o fonamental d'aquesta lluita és educar en la diversitat sexual. Educar en la comprensió que la forma en què els éssers humans vivim la sexualitat és, per si, diversa. Com ho és tota l'experiència humana.

Ja en els anys 40-50 del segle passat, Alfred Kinsey, un dels pioners en la investigació científica de la conducta sexual humana, va concloure a partir de milers d'entrevistes que l'orientació sexual és una escala. Un continu en els extrems del qual se situen homosexualitat i heterosexualitat, i entre ells diferents graus intermedis. En contrast, en la nostra societat ha predominat una estereotipada presumpció d'heterosexualitat acompanyada de mecanismes perversos. Construccions socials invisibilitzadores, ocultadores (armaris), sostingudes mitjançant la inducció de vergonya i de por (formes de control social) a través d'expressions ridiculitzadores aparentment innocents, a través de l'insult, i en el pitjor dels casos a través de la violència física. Estructures doloroses per a les vides de moltes lesbianes, homosexuals, bisexuals...

Pel que fa a la identitat sexual o de gènere, l'antropologia ens en mostra una gran varietat en diferents cultures. Encara que no hi ha una equivalència exacta amb allò que en la nostra cultura anomenem cissexual (mateix sexe biològic i sentit) i transsexual (diferent sexe biològic i sexe sentit). N'esmentem alguns, entre d'altres molts, que mereixen la nostra atenció. Els anomenats "Two spirit", entre els indis americans, els rols de gènere dels quals són independents dels seus genitals; per exemple, les "dones amb cor de baró" de la tribu peus negres o els "muxe" de Mèxic. Similars a aquests últims, en alguns aspectes, són els Hijra de l'Índia, que naixen

amb genitals masculins i adopten un rol considerat femení. A Albània encara queden algunes "verges jurades", dones que van triar viure socialment com a homes. Hi podríem seguir. En efecte, hi ha xiquetes amb penis i xiquets amb vulva, malgrat l'interés de certs autobusos i discursos a sembrar l'odi.

Quant al sexe biològic, no sols hi ha homes i dones, sinó persones intersexuals; persones els cromosomes de les quals són XXY, o amb genitals no totalment definits en nàixer. El col·lectiu intersexual lluita perquè cessin les intervencions quirúrgiques correctores, ja són conseqüència de les decisions dels metges, o amb col·laboració de les famílies. Cirurgies que resulten mutilacions en nom de la normalització.

Finalment, els rols de gènere, els comportaments i les actituds tradicionalment assignats a homes i dones en la nostra societat (expressió de gènere) són un terreny en el qual hem avançat molt. Tot i això, el rosa per a les xiquetes i el blau per als xiquets continua imposant-nos limitacions. És el cas de l'encara escassa representació i reconeixement de les dones en la ciència i la conseqüent escassa expectativa d'estudis científics per a les xiques; o el de la necessària educació en les tasques de cura per als xiquets.

El desconeixement és sempre la font d'estereotips i prejudicis que, al capdavant, es tradueixen en discriminació. Basant-s'hi, alguns discursos alimenten l'odi que es multiplica en agressions. Discursos que exploten la insatisfacció de certs sectors de la població per a bolcar-la en la violència cap al col·lectiu LGTBI, o envers els immigrants, les dones i els discursos d'igualtat. Nosaltres pensem que el principal antídoto contra tot açò és l'educació.

Poesia, exili i memòria. Luis Cernuda i les «lectures situades»

José Antonio Bonillo

«¿Qué puede el hombre contra la locura de todos? Y sin volver los ojos ni presentir el futuro, saliste al mundo extraño desde tu tierra en secreto ya extraña.»

Ocnos, Luis Cernuda (Sevilla, 1902 – Mèxic, 1963)

Aquestes són les últimes línies d'un poema en prosa que porta per títol «Guerra y paz». Luis Cernuda les va escriure fa més de huitanta anys recordant l'inici del que seria un exili sense fi: el seu. El poeta, deixant enrere un país assolat per una guerra, va travessar l'any 1938 les fronteres que marcaven les línies d'ombra d'allò que per a ell era un doble estranyament. Poc de temps després va arribar a Anglaterra i a Escòcia, on residiria per uns anys que li resultarien molt durs. Allà, en una soledat completa en què els mons del present i del futur apareixien plens de boira, mentre que el passat només estava en unes fotografies i en unes paraules trencades, escriuria tots els fragments del seu llibre *Ocnos*, publicat l'any 1942.

Francisco Brines, reconegut poeta valencià mort fa uns mesos i molt influït per l'obra de Cernuda, definia *Ocnos* com un «bell llibre de poemes en prosa en el qual l'autor revivia els seus anys d'infància i adolescència» producte d'una època de molt de pesar personal, encara que molt fecunda pel que fa a la creació literària. En els fragments d'*Ocnos*, escrits sempre en una segona persona del singular pròxima, hi són molt presents unes remembrances que imanten una lectura repleta

d'emocions. En elles també està incrustada la tristesa davant allò que el poeta deixava enrere, les imatges d'un món d'ahir trossejat i unes altres imatges més pròximes com les del convuls món d'avui. Diu el filòsof Emilio Lledó en el seu llibre *El silencio de la escritura* que qui llegeix un poema o un llibre mai és un espectador passiu, sinó «un lector situat» en el seu moment i lloc històric, i en la seua pròpia vida. La lectura no és una altra cosa que «una forma de realització i de vida, una forma de ser a la qual s'hi arriba». I *Ocnos* ens commou més si ho veiem així i col·loquem les seues paraules al costat de les imatges que la televisió ens mostra cada dia. Els seus fragments cobren un altre sentit i «ens situen» davant d'una història que no deixa de repetir-se quan contemplem la tragèdia d'Ucraïna, amb centenars de milers de persones que es veuen obligades a creuar les línies d'ombra en altres fronteres que no han de semblar-nos llunyanes. També elles han d'eixir a un món estrany des d'un altre que està sent trossejat. També elles no saben com pressentir el futur, igual que Luis Cernuda i tants altres de la seua generació de fa més de huitanta anys en l'oblidadissa terra que ara hi xafem.

El cor solitari de Luis Cernuda va deixar de bategar a Ciutat de Mèxic el mes de novembre de l'any 1963. Mai va tornar a la seua Sevilla natal. Hi ha moltes fotografies seues que reflecteixen les diferents èpoques de la seua vida i la seua veu llegint poemes està a colp d'un clic en internet, però tant el so dels versos recitats, com els ulls del poeta que veiem reproduïts en tantes imatges de color sèpia, no ens deixen més que una inevitable sensació de tristesa. Tristesa que ens troba sent «lectors situats» en el nostre present, però molt pròxims al poeta que ens mira, atrapats per la memòria dels exilis o les expulsions, i per una cosa més intangible que unes paraules boniques o uns verbs conjugats en segona persona del singular.

La ultradreta a Espanya

Que és la ultradreta? Segons el diccionari, la ultradreta és una persona o grup de persones que donen suport, almenys, a una de les posicions de la dreta política expressat de manera extrema. Segons la nostra opinió, la ultradreta són un grup de persones que no respecten els drets humans BÀSICS, com la llibertat d'expressió, la igualtat i la llibertat de pensament. Ara, per què tenim partits polítics que no respecten els drets humans bàsics? Molt fàcil, perquè hi ha persones que pensen com ells, i això fa que cada vegada aquests tipus de partits tinguin més força. És clar que tot el món pot tindre la seua opinió, i és completament vàlida, però nosaltres pensem que és que una opinió que no respecta les persones i els seus drets no hauria de ser respectada.

Per tal de reflexionar sobre aquesta qüestió, volem compartir amb vosaltres una recopilació de frases, accions i tuits d'alguns diputats de Vox que clarament no respecten els drets humans:

Santiago Abascal, secretari general de Vox. Octubre de 2019 (sobre l'adopció per part de parelles homosexuals): «Hauria de tindre preferència la unió d'un home i una dona. Si es pot elegir, és preferible que estiguen amb un home i una dona». Juan García Gallardo, diputat i actual vicepresident de la Junta de Castella i Lleó: «Ho diu la podemita feminazi i lesbiana per experiència pròpia. Sonia Vivas (política i expolícia), experta en penis». Vox té un document titulat «100 mesures per a l'Espanya viva». Aquest document contempla propostes com «suprimir de la sanitat pública les intervencions quirúrgiques alienes a la salut», com el canvi de sexe o l'avortament.

Clarament ens pareix increïble que partits polítics com aquests estiguen acceptats a Espanya, i que personatges públics puguin dir aquestes barbaritats sense repercussions. Perquè no són només masclistes i homòfobs,

sinó que també són feixistes, i ací estan les proves:

L'exdiputada de Vox Luz Belinda tenia una bandera de Falange al parlament d'Andalusia. A més, Santiago Abascal, un 14 d'abril (data en què es commemora l'aniversari de la proclamació de la Segona República espanyola l'any 1931) al congrés de diputats, va dir que la guerra civil va ser culpa de la república i no del colp d'estat. A més, assegura que el règim republicà va ser un «règim criminal segrestat per comunistes i socialistes que va portar Espanya a la guerra civil». És normal que partits com aquests estiguen acceptats a Espanya?

Nerea Olazarán (2n ESO C) i Aitana Gil (2n ESO H)

L'auge de l'extrema dreta i els conflictes bèl·lics arreu del món

Des de fa uns anys, amb la consolidació d'un nivell de vida còmode i estable, han començat a aparèixer moviments extrems d'una política cada volta més allunyada de la ciutadania. L'extrema dreta o esquerra, fruit del descontent de les classes mitjanes i baixes, han assolit una transcendència social, econòmica i política que tots no esperàvem. Els nostres adolescents no són del tot aliens a aquestes noves idees, que poden barrejar-se i confondre's amb idees antigues molt poc conegudes en realitat.

Xarrades, uns bons fonaments educatius d'història i política, faran que eixes paraules i sentiments siguen usades amb més conveniència. Potser tota aquesta nova realitat va també de la mà de la nova situació bèl·lica al món, on els polítics lluiten per l'ús de la paraula en lloc de les armes, malgrat el cinisme d'algun d'ells. Desitgem que totes i tots tinguem un futur més tranquil i seré, conduït per la raó i la paraula.

Gràcies.

Junta directiva de l'AMPA

Ressenyem... cinema

L'alumnat de Cultura Audiovisual analitza l'obra mestra de Kubrick *Camins de glòria*

Aquesta pel·lícula ens dona una visió de la primera Guerra Mundial. Al film podem veure un atac promogut pels alts dirigents francesos, el qual portava tots els soldats directament a una mort segura. Al cap d'aquest atac trobem el coronel Dax, qui, obligat pel general Boulart i Mireau, ha d'enviar el seu exèrcit a envair el Formiguer, punt estratègic per guanyar la guerra.

Al començament de la batalla, els alemanys comencen a disparar; en aquest moment trobem un gran nombre de baixes.

Un grup de soldats, que no podien avançar en l'intent d'aconseguir el Formiguer, van haver de tornar a les trinxeres. Davant d'aquesta actuació, els alts càrrecs francesos van decidir castigar una part d'aquests soldats que van retirar-se. Van elegir un soldat dels tres grups que hi havia per a

afusellar-los per no atacar l'enemic. Finalment, el coronel Dax no va poder evitar la mort dels seus homes.

Cal destacar l'absència de dones en aquesta pel·lícula. Únicament trobem una dona al final, a l'última escena, on una presonera de guerra alemanya canta davant dels soldats francesos.

Fitxa

Títol: Camins de glòria
(Paths of glory)

Any: 1957

Direcció: Stanley Kubrick

Guió: Stanley Kubrick,
Calder Willingham,
Jim Thompson

Una cosa que sorprén molt és com van tardar a estrenar-la a França per la vergonya que va significar aquell episodi per al país, oficialment el 1972, ja que abans no havien concedit la llicència per a mostrar-la. Als EUA va ser estrenada el 1957, però a Espanya no es pogué veure fins al 1986.

Vicky Tormo, Marian Puchades, Ainhoa Marín, Lucía Tarazona i Óscar Romero.

En la nostra opinió, la pel·lícula és una denuncia a l'abús de poder que queda reflectit en el comportament de superioritat i crueltat del general Mireau quan envia els homes a una mort segura. A més, podem destacar els estereotips masculins dels homes que no podien plorar, ni mostrar qualsevol mena de debilitat front als altres, fent creure que es tractava d'una malaltia que es poguera contagiar, i qui és obligada a cantar per donar-los un espectacle, que acaba commovent i fent-los plorar recordant tot el que havien deixat enrere i tot el que havien passat fins arribar a aquell moment. Com a curiositat, aquesta pel·lícula podria haver-se filmat a color, però Kubrick va decidir fer-la en blanc i negre per a donar-li més força al seu missatge en contra de la guerra i tot el que comporta.

Lucía Monleón, María Rincón i Sara Hafidi.

Grozni 2004-Kíev després, la història

Nayara:

J. F. Mira en el seu llibre *Europeus. Retrat en setanta imatges* ens parla de Grozni a l'any 2004 i ens diu que «les altres guerres i agressions no compten, encara que siguin molt més horribles, destructives i cruels: és una estranya solidaritat». En el panorama actual, hi ha moltes guerres però passa com sempre, la gent és molt egoista, tots fan com que els importen les persones, però en veritat sols els importen ells mateixos. Existeixen guerres a Síria, Somàlia, Israel, Papua, Haití, Ghana, Iemen... i tota la gent mira a l'altre costat perquè no està a Europa, perquè no tots són blancs i rossos, en canvi Ucraïna els importa més. Donen una aparença falsa, parlen molt del que els interessa i ara també adopten molts xiquets ucraïnans i això em sembla perfecte però es podrien adoptar de Síria, Iemen o Somàlia també. Jo crec que als polítics que de veritat els interessa i tenen consciència d'aquest tema no haurien de parlar d'allò que fan, simplement ho haurien de fer.

Raquel:

En l'assaig de 2004 anomenat *Nàixer a Grozni*, J. F. Mira explica que «els polítics de Moscou aprovaven sense problemes l'horror i la violència». Desgraciadament a dia de hui Vladimir Putin continua sent president i la situació a Ucraïna podem dir que és la mateixa. A les notícies podem veure tots els dies la destrucció del país, els crims i assassinats de la població i la fam. Putin ocupa el càrrec de president del govern rus des de 2012, després de la renúncia de Yeltsin, i anteriorment, des del 2000, va treballar com a oficial d'intel·ligència exterior durant 16 anys. És hora ja que les coses canvien.

Aarón:

Joan Francesc Mira, en el seu text assagístic de 2004 anomenat *Nàixer a Grozni*, esmenta que «les joves txetxenes (...) diuen en veu baixa i amb llàgrimes que per favor s'acabe la guerra, que s'acabe l'horror, que hi haja alguna esperança». Aquestes paraules representen

2022: 18 anys es repeteix

totes les persones que han patit, estan patint o patiran una guerra. I encara que passe el temps, les guerres continuen sent iguals. El conflicte entre Ucraïna i Rússia és comparable al de Txetxènia i Rússia, els ciutadans dels dos països volen que s'acabi la guerra, perquè cap bàndol vol passar l'horror d'aquell infern. Els governants no escolten.

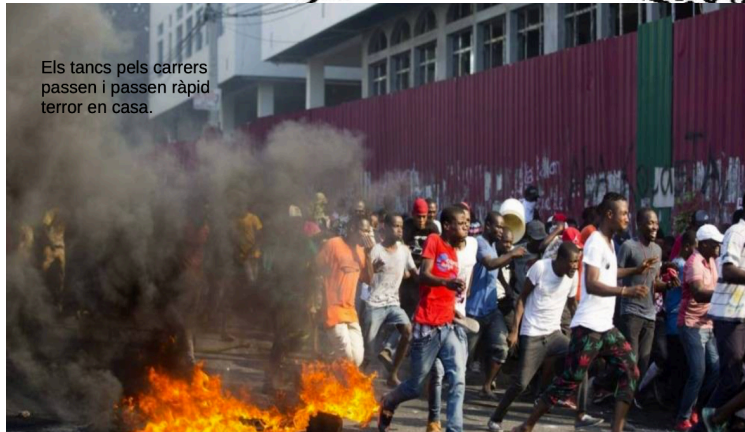
Adri:

«De tot el que hi passa i que no volem saber, de l'horror que hem decidit no veure» són paraules dites per Umar Khabiev, ministre de Sanitat txetxè, i que l'assagista Joan F. Mira cita en el seu llibre Europeus. Retrat en setanta imatges per donar la seua opinió sobre la guerra a Grozni. A hores d'ara, Umar Khebiev ja no és ministre de Sanitat, però Putin continua sent president de Rússia. Com fa dèu anys, ara està passant una cosa semblant a Ucraïna. Grozni ha sigut bombardejada com Kíev. També els hospitals estan sent destruïts, no tenen llum, sense aigua, etc. No aprenem.

HAIKÚS CONTRA

Alumnat de 2n ESO D i 3r PDC

UCRAÏNA

HAITÍ

REPÚBLICA
CENTREAFRICANA

LA GUERRA

Sang, por i dolor,
tot per una disputa
sense cap ni peus.

**PÈRDUES FAMILIARS,
PERDS TOT EL QUE HAS ESTIMAT
AL FINAL PERDS TOT.**

La gent trista està,
bombes per tots els llocs,
el món cridant viu.

Tots en la guerra
Lluitant i participant
Conflicte armat.

MÚSICA I LLIBRES CONTRA EL FEIXISME I LES GUERRES

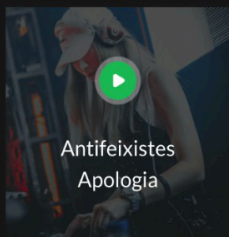
Alumnat del taller de reforç de València de 2n d'ESO

Llibres sobre conflictes bèl·lics

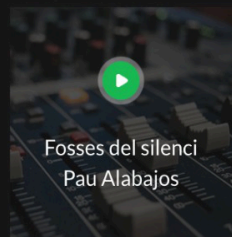

A la biblioteca escolar
IES Joanot Martorell

10 cançons sobre conflictes bèl·lics AMB TRELLAT I FORRELLAT

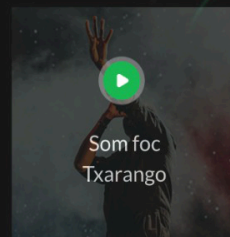
Antifeixistes
Apologia

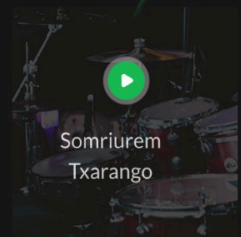
Fosses del silenci
Pau Alabajos

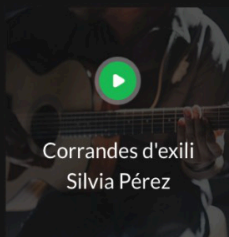
Sense la terra promesa
Andreu Valor

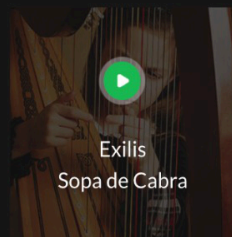
Som foc
Txarango

Somriurem
Txarango

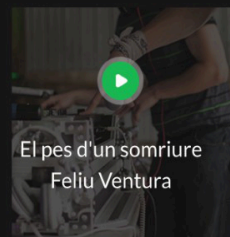
Corrandes d'exili
Silvia Pérez

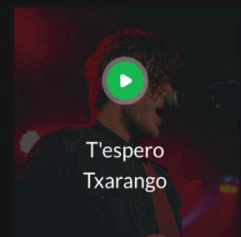
Exilis
Sopa de Cabra

Nord enllà
Ebrí Knight

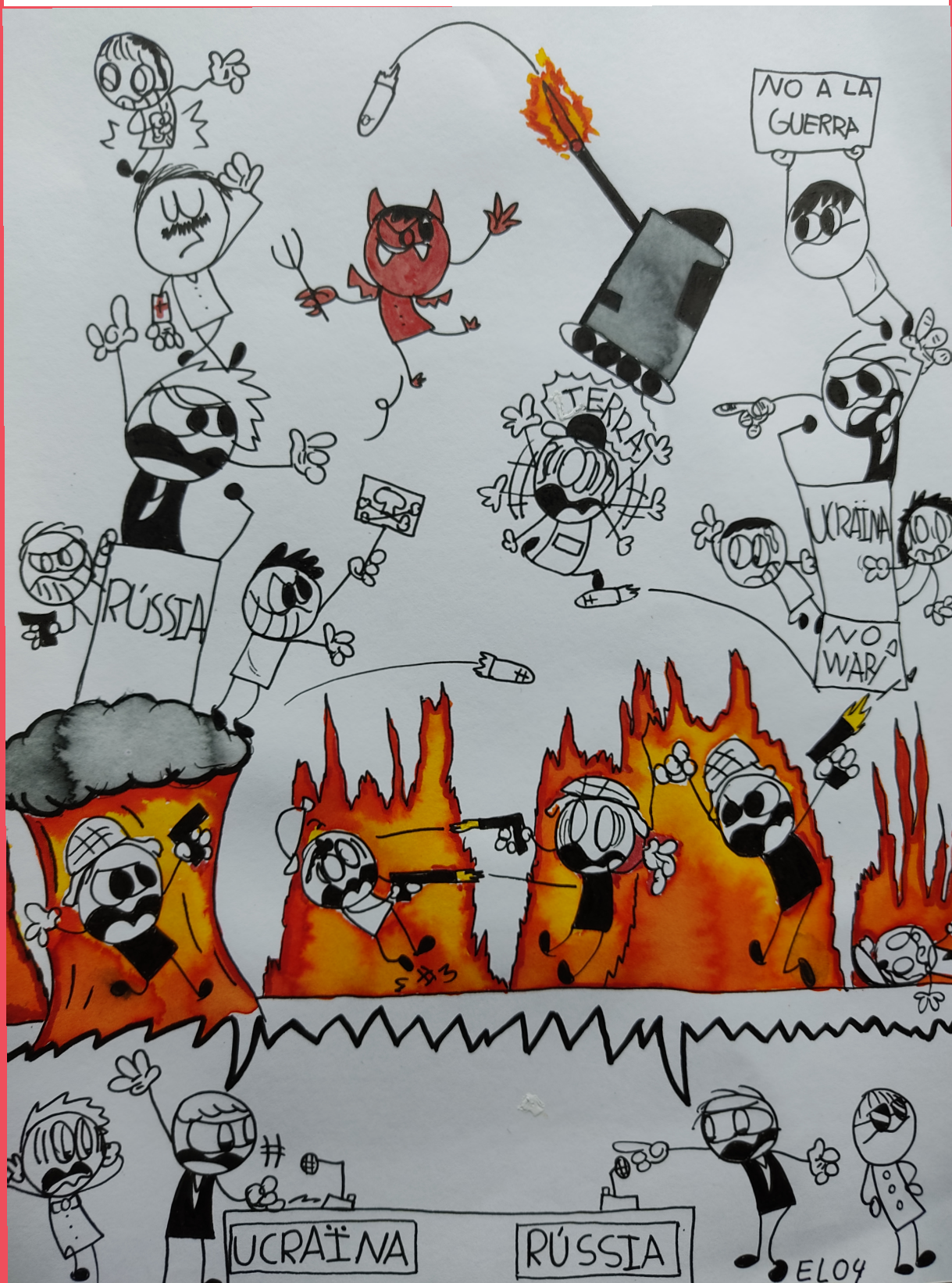
El pes d'un somriure
Feliu Ventura

T'espero
Txarango

HUMOR

Joc i llengua

Alumnat de 2n d'ESO G

El *Trivial Pursuit* dels conflictes bèl·lics

Quant saps de conflictes bèl·lics de la història? Tot seguit et formulem 20 preguntes sobre guerres que s'han produït al llarg de la història de la humanitat. Realitza'l, apunta't els encerts i comprova quin és el teu grau d'erudició en coneixements d'història de les guerres!

1. En quina batalla l'exèrcit macedoni d'Alexandre el Gran va derrotar l'exèrcit persa de Darius III, fet que suposa l'inici de l'enfonsament de l'Imperi Persa?
2. Quin és el nom del general que dirigí els exèrcits romans en la Guerra de les Gàl·lies?
3. Segons la mitologia grega, quin hauria sigut el motiu pel qual es va produir la Guerra de Troia?
4. Quines ciutats-estat gregues, juntament amb els seus respectius aliats, s'enfronten en la Guerra del Peloponès (431 a. C.-404 a. C.)?
5. El 2 d'agost del 216 a. C. l'exèrcit cartaginès d'Anníbal Barca va derrotar l'exèrcit romà comandat pels cònsols Caius Terenci Varró i Lluci Emili Paulus. Amb quin nom ha passat a la història aquesta batalla?
6. Amb quin nom es coneixen les diverses guerres de religió organitzades per l'Església i els regnes cristians europeus per recuperar Terra Santa?
7. Quin any es produïx la caiguda de Constantinoble a mans de l'exèrcit turc otomà de Mehmet II?
8. Amb quin nom es coneix la batalla que es va produir el 1212 entre els regnes cristians de la península Ibèrica i califat almohade?
9. Quin és el nom del rei cristià que conquista el regne de València als musulmans al segle XIII?
10. Quins regnes europeus s'enfronten en el que es coneix com la Guerra dels Cent Anys?
11. Quines dues cases s'enfronten pel tron d'Anglaterra en la guerra de les Dues Roses?
12. En quina guerra s'usen per primera vegada les armes químiques per atacar l'enemic?

Joc i llengua

13. Quin era el nom en clau de l'operació que suposà l'inici de la invasió de la Unió Soviètica per part de l'exèrcit alemany de Hitler?
14. Amb quin altre nom es coneix la Segona Guerra d'Indoxina?
15. Com es coneix la guerra en què s'enfronten el Regne Unit i l'Argentina el 1982?
16. Durant la Primera Guerra Mundial es produeixen una sèrie d'aturades no oficials entre l'exèrcit alemany i els exèrcits francès i anglès. Amb quin nom es coneix aquesta treva?
17. Quin és el nom del general que va liderar l'aixecament militar del bàndol nacional contra el govern de la Segona República espanyola al juliol de 1936?
18. Quin és el nom de l'antic país on es va produir l'anomenada Guerra dels Balcans entre 1991 i 2001?
19. Quin argument utilitzen els EEUU i els seus aliats per justificar la invasió d'Iraq en el que es coneix com a Guerra d'Iraq (2003-2011)?
20. Per quin motiu EEUU i els seus aliats inicien la invasió d'Afganistan l'any 2001?

EL CONFLICTÒMETRE

Comprova quants saps d'història bèl·lica!

0 encerts:	5 encerts:	10 encerts:	15 encerts:	20 encerts:
Ni idea de per on van els tirs	Haurà sigut sort?	No està malament!	Camí a la glòria	Medalla d'honor!

Solucionari
1. Batalla de Gaugamela/ 2. Juli Cèsar/ 3. Rapte d'Elena d'Esparta/ 4. Atenes i Esparta/ 5. Batalla de Cannae/ 6. Croades/ 7. 1453/ 8. Navas de Tolosa/ 9. Jaume I/ 10. França i Anglaterra/ 11. Casa de York i Casa Lancaster/ 12. Primera Guerra Mundial/ 13. Operació Barba-roja/ 14. Guerra del Vietnam/ 15. Guerra de les Malvines/ 16. Treva de Nadal/ 17. Francisco Franco/ 18. Iugoslàvia/ 19. Existència d'armes de destrucció massiva/ 20. Pels atemptats de l'11 S.

NO
A LA GUERRA